

„Какво тжрся аз още понататжк? Тия два меха, това сж двата яростни духащи ветрове, които се произвеждат чрез голяма сила. Не виждам ли, как удар след удар върху наковалнята ехти, и как предмет след предмет от бедотворното желязо се приготвя. И откритието на ковача тук в земята? О щастливи минути! Никакво друго тжлкувание на предсказанието е възможно вече! Тук е гроба на Ореста и тая земя е свещенна земя.“

Ковачът се смееше. „Както изглежда, мой скъпий гостенино, моята работа те занимава?“

„Разбира се, мой тегейски приятелю, и моята радост е още по-голяма поради туй, че усящам едно силно желание да ти купя имота и сам да стана ковач!“

„На туй трябва да се изсмея. Ти, човек пжрвенец, сжветник в Спарта, и ковач!“

„На колко си години, Азопос?“

„Ех, не сжм си чел годините, няма кой да ми ги земе. Би трябало да попресметна, ако бих искал вярно да ти отговоря, ала не ми е работа. Тряба да сжм около седемдесет години.“

„Тогаз, време е да помислиш, да предадеш работата си на по-млади. Виж си бялите коси! Който има толкова много сняг по главата си, нему по-прилича весело празноседене, нежели ежедневен труд за хляб и печалба. При туй, ще ти купя ковачницата за добри парици.“

„Не мога да зная, какво би на правил ти с нея.“

„Ще възобновя храма и ще го върна на божеството, на което е принадлежал някога.“

„Ти си мжджр човек, да, аз вярвам, ти ще узнаеш бога, комуто е бил посветен тоя дом.“

„С неговата благосклонна помощ. Прочее, вземи тия пари и ми отстжи правата си.“

„Нямам никаква охота кжм това, макар че с това сжстояние ти ми плащаш три пжти ковачницата. Който тжй джлго е бжхтял в нея. . .“

„Ех, ех, приятелю Азопос, туй не е мждро казано. Не мислиш ли ти, че богът, комуто някога е бил посветен тоя дом, ще си отмжсти, за дето си му го отнел?“

„Мисля го туй, но аз не сжм пжрвия. Домът е от години по-рано осквернен. Аз зная само, че сжм петия поред ковач, който го обитава.“

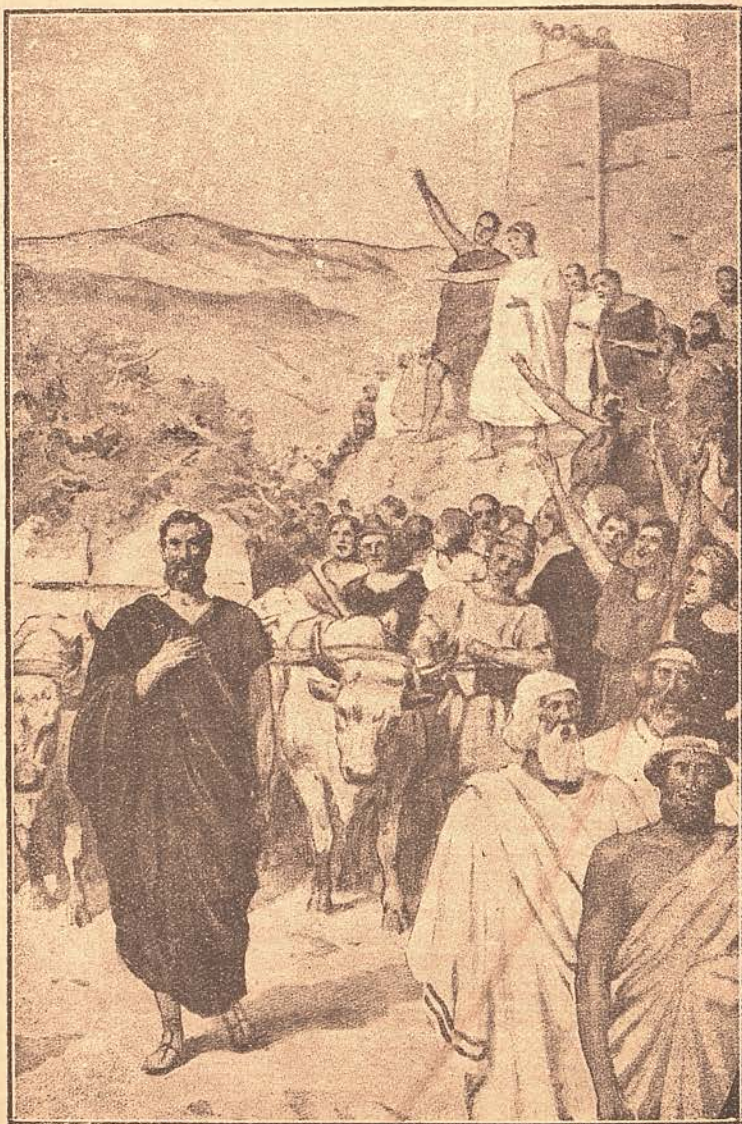
„И какжв бе края на твоите предшественици?“

„Криос умря от естествена смржт.“

„Туй е безславна смржт.“

„Еакес, да, той бе призован на сжд, осжден и изгонен от страната.“

„Ти виждаш пржста на божеството. А ти

сам? Остави ли те да бждеш щастлив?

„То ми отне жената и детето.“

„И ти има още много да загубиш: чест, здраве, отечество, живот.“

„Аз виждам, че не сжм порасжл за твоята мждрост и се предавам. За туй, станй собственик ти и примири божеството!“

И Лихас стана собственик на ковачницата.